

er denne Betegnelse neppe enten korrekt eller fuldstændig, og da den heller ikke er fornøden, foreslaas her en Henvisning til § 16, og at Parenthesen udgaar i de følgende Paragrapher, hvor den forekommer.

Medens Udkastets § 1 falder sammen med den tilsvarende Paragraph (§ 1) i Lov om Segn af 6te Marts 1869, er dette ikke ganske Tilfældet med § 2 i Udkastet, der indeholder en mere udvidet Bestemmelse af, hvad der skal agtes for lovligt Segn imod løsgaaende Kreaturer, end § 2 i den nævnte Lov; men Udvalget finder denne Forskjel vel begrundet i de stedfindende Forhold.

Til § 3.

Udvalget foreslaar en noget forandret Betegnelse for det Omraade, hvor der kan stilles strengere Fordringer til Segnets Besskaffenhed, uden at det dog fjerner sig fra Lovforslagets Tanke i saa Henseende. Den i § 2 foreslaaede Forandring med Hensyn til Høiden af de deri omhandlede Segn har gjort en Redaktionsforandring nødvendig i denne Paragraph, hvormed man har forbundet det Forslag, at sætte Segnets mindste Høide til 3 Alen istedetfor til 3 1/2 Alen.

Til § 4.

Den i Paragraphens første Stykke indeholdte Forskrift om, at Forpagtere og Leiere ifkun skulle bære Udgifterne ved nyt Segns Rejsning, naar de ved deres Kontrakt er særlig forpligtede dertil, samt at Naboen i foresaldende Tilfælde kun har at holde sig til Cieren og ikke til dennes Forpagter eller Leier, formenes at følge saaledes af Lovgivningens almindelige Bestemmelser, at den vel kan udelades her. Udvalget foreslaar derfor en kortere Affattelse af dette Stykke.

Til § 5.

Medens det er billigt, at der gives den, der skal reise et nyt Segn, en vis ikke altfor kort Frist dertil, synes det overdrevent, at denne

endog skal kunne udstrækkes til 5 Aar. Udvalget har derfor foreslaaet en Indskrænkning i saa Henseende.

Til § 6.

Denne Paragraph taler om den Ret, en Eier af en Bygning, hvis Side findes i Grændseffjeldet, har til at regne denne Bygningside som en Del af hans Segnsstrækning; men dette maa selvfølgelig ogsaa gjælde med Hensyn til Bygninger, der ikke endnu findes, men agtes anbragte paa denne Maade ved Grændseffjeldet. I denne Henseende har Udvalget tilladt sig at stille Forslag til Forandring.

Ligesom denne Paragraph ikke findes i Lov om Segn af 6te Marts 1869, saaledes har navnlig dens første Stykkes sidste Del, der bestemmer, at en Eier er fritagen for at hegne om en Grund, der ligger imellem den omhandlede Bygning og Grændseffjeldet, naar han giver Afkald paa Benyttelse af en saadan Grund, liden praktisk Betydning for den Del af Lovens Omraade, der benyttes til Agerbrug, medens den paa det øvrige Omraade let kan medføre følelige Ulemper. Udvalget foreslaar derfor en Udeladelse af denne Del af første Stykke.

Udvalget foreslaar, at der efter § 12 indskydes en ny Paragraph saalydende:

„Paa de over Kjøbenhavn Grund gaaende offentlige Veie maa der kun findes Ledde, naar disse paa forsværlig Maade betjenes af Leddevogtere“.

Til § 17.

Medens der er forudsat en Formand ved den i Paragraphen omhandlede Forretning, uden at det er bestemt, hvem der skal optræde som saadan, har Udvalget foreslaaet en nærmere Bestemmelse i den Henseende.

Til § 20.

Da det vil blive af stor Betydning, at